



Усмон Азимов 1950 йилда Сурхондарё област Бойсун районида туғилган. 1972 йилда В. И. Ленин номидаги Тошкент Давлат университетининг журналистика факультетини тамомлаган, Ҳозирги пайтда Ўзбекистон радиосининг адабий-драматик эшиттиришлар бош редакциясида катта редактор бўлиб ишламоқда.

Шоирнинг илк китоби — «Инсонни тушуниш» 1978 йилда босилиб чиқди. Шундан кейин «Холат», «Оқибат» шеърий тўпламлари чоп этилди.

Усмон Азимов ўзининг гражданлик лирикаси учун Грузия ССР Министрлар Совети нинг Бутуниттифоқ Маяковский мукофотига сазовор бўлган.

УСМОН АЗИМОВ: «ИККИ МИНГ ЁШДА ҲАМ НАВҚИРОН ТОШКЕНТ...»

Гафур Гулом ҳақида

ХУЖЖАТЛИ ФАНТАЗИЯ

Апрель. Олмасота, Тонг отар. Жимлик. Бир енгил шаббода оқди равон. Машуму бу хабарни етказди кимдир — Деворга сунди Гафур ал Гулом.

Шоирга нима ҳам керак аслида! Эътибор, шон-шурхат унга бир ҳасдир. Бокиб дмёрнинг бўй-бастига Халқини кўйламоқ шафари басдир.

Деворга сунди Гафур ал Гулом, Радио муртабин беҳор буради. «Тошкентда... Зилзила... Бугун... Апрель... Тонг...»

Шош, наҳот елкнга кўлпарт куллади!

Бир лаҳза эгилди оқарган боши,

Бир лаҳза дилгиз кўчди киёмат.

Оқди... Оқаверди кўзидан ёши.

Она юрт, бориссан соғу саломат!

Шоир нима учун яшайди ахир!

У мангу ишончка олади нафас—

Балолар қачалар толмасин тадбир

Ватанин ўриндан кўзгатга олмас!

Қозоқ осмонида бўлуптлар семиз,

Бўлдоқи кўйлардан юршиш кезиб.

[Собит, эн сабит дўст, сен күп ҳуштамиш,

Аммо зам кетдики юракни ёзиб!]

«Сен етим эмассан! — бир пайт бузлади

Бир сағир дунёйнинг силаб бошимин.

Келажак номидан ёниб сўзлади,

Ва дунё жилмайди артиб ёшини.

Шоирнинг ўмридан, ахир, не маҳни!

У кўйлар — қалбларда ловилла кўёш.

Баланд қўшиклигар руҳининг элтаги,

Овози борикан ҳали ҳам, ёши. Шош!

Балки, —қарилек-да —тилини боғлаб,

Бўзига кўйдандан юйларнинг тоши...

Тошкентда бор тарафа териумиб, қаңшаб,

Оқди... Оқаверди кўзидан ёши.

У билар, ўйк, ўзбек эмасдир танҳо,

Каликсса елкасин тутди дўстлар.

Наҳот, қабда колиб кетади аммо

Шундай күн Ватана атапган сўзлар!

...Кейин у Тошкентда кезди пиёда —

Кўрганлар кўнини не ачиқ гардлар—

Шонри дунёдан оддикни тортиб,

Деворга айланмаган мұқаддас дарлар.

Балки сўнгги они у пиҷирлаган

[Биласиз, Мұхаррам опа, сиз гувоҳ!]:

—Кўвону гаммины эштиман опам,

Табнат, ўзбекка шонр кил ато!

Мен бир бола эдим — ўн олиғ ёшда,

Бу давлат маъносин қайди чакмогни!

Гафурнинг дўйисини кўндириб бошга,

Қаршидан қаҳнади шеърнинг чакмогни!

Демак, савол сизга, Абдула Ориф!

Зилзила тинчиди — кўнглигинг тўқум!

Кўнини бир вулкан борлоқда ёриб,

Менга айтадиган гапининг ўйни!

Елғиз чой ичаман.

— Келинг, эй меҳмон!

Кўнини кўсимиға кўйман — Раҳмат!

Биласан, илтифот оғзига ёғон,

Аммо дилга ёқар бу содда шафат.

Дўйони кониғини кўйман —

Кўнини кўйман —

